

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **M. Z.**, nar. ..., státní příslušnost Pákistán, t. č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem v Brně, Joštova 138/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, 17034 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č.j. OAM-70/LE-BE02-K03-2011,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že nelze udělit mezinárodní ochranu pro existenci důvodů podle ust. § 15 a § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce ve své žalobě označil napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Nezákonnost tohoto rozhodnutí spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle názoru žalobce pochybil žalovaný především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými žalobcem při ústním pohovoru, zejména pak s tvrzeními žalobce o tom, že mu v případě návratu do země

původu hrozí nebezpečí vážené újmy ze strany místních imánů, tálibů a v neposlední řadě i policejních složek a dále rovněž nebezpečí vyplývající z absolutní neznalosti místních poměrů plynoucí z dlouhodobého pobytu na území Evropské unie. V neposlední řadě rovněž ve svém rozhodnutí žalovaný nikterak nezohlednil fakt, že žalobce má na území ČR zájem vytvářet intenzivní osobní a náboženské vazby, což je bezpochyby skutečnost plně relevantní v posuzování otázky humanitárního azylu.

Žalobce zejména odmítl závěr žalovaného, který považuje výpověď žalobce za zcela vymyšlenou a účelovou a sám pak přistupuje k závěru, že v případě žalobce došlo k naplnění ustanovení § 15 i § 15a zákona o azylu, v důsledku čehož je udělení mezinárodní ochrany vyloučeno. Žalobce sice připouští, že vzhledem k dlouhodobému vyhrcování situace, většímu množství různých problémů a odlišné organizaci společnosti, může být pro žalovaného posuzování otázky nejasné a matoucí, ovšem ani toto odůvodnění nemůže ospravedlnit závěr žalovaným učiněný. Žalobce v pohovorech popsal celou situaci, jasně vysvětlil postup celého dění, jehož kořeny sahají až do roku 1970 a i přes občasné odchylky v datech, které však jsou ospravedlnitelné delší dobou uplynuvší od těchto okamžiků, setrval konzistentně na všech původních tvrzeních. Předložil během většího množství pohovorů i značné množství důkazů s cílem podpořit svá tvrzení, čímž podnikl všechny pro něj dostupné kroky k objasnění nejasností na straně žalovaného. Tím, že žalovaný bere za nezpochybnitelné jednání veřejných složek v zemi pobytu žalobce, ovšem dochází ke vzniku významných rozporů mezi skutečností a policií předkládaným stavem věci. Jak ostatně uvedl žalobce i v pohovoru před žalovaným, policie spolupracuje s podobnými organizacemi a více než jemu, by tak poskytla ochranu oněm zájmovým skupinám všeho druhu. Přístup těchto lidí k jeho rodině pak nereflektuje zcela přístup, který by byl aplikován vůči jeho osobě a který by bez dalšího jistě mohl vést k přímému ohrožení jeho života, neboť ze zbývajících členů rodiny jsou naživu již jen jeho matka a syn a on tak neví, co všechno by se mu mohlo stát a zda by nenásledoval osobu svého otce, strýce a manželky.

Žalobce, jak dále uvedl, v řízení před žalovaným popsal, že jeho rodina byla v podstatě vyhlazena, a to především pro zastávání morálně přiměřených a správných postojů. Žalobce by v žádném případě neměl být trestán právě za skutečnosti, které by naopak měly být oceněny, neboť odvaha nahlásit v Pákistánu transport drogových zásilek, zvláště ze strany tálibů, je spíše obdivuhodná a nikoliv obráceně. Smrt otce žalobce v tomto kontextu je pak velmi politováníhodnou skutečností a žalovaný by měl svá tvrzení v tomto směru zvážit a podrobit důkladnému zkoumání. Odůvodnění aplikace výše nastíněných ustanovení azylového zákona pak musí být precizní a mělo by být založeno mnohem více na vlastních zjištěních žalovaného, než jen na jeho dovozených úvahách. Hodnocení důkazů v řízení žalobce musí být mnohem jasnější i konkrétnější. Na přezkoumání správního uvážení v tomto směru bude bezpochyby v řízení před soudem kladen vysoký důraz, který může chabé a velmi prosté odůvodnění rozhodnutí žalovaného jen stěží unést. V tomto kontextu má žalobce z indicií získaných z telefonických rozhovorů či novin navíc za prokázané, že zájem o jeho osobu v případě návratu bude značný a mohl by vyústit v situaci ohrožující žalobcovo zdraví a život, jak je uvedeno výše a jak vyplývá z pohovorů. Tento aspekt věci pak žalovaný ve svém odůvodnění zcela opomíjí. Žalobce proto odmítá závěr žalovaného, že nebylo prokázáno tvrzení žalobce o hrozbě vážné újmy na zdraví v případě návratu do země původu, když žalovaný tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí ani dostatečně neodůvodnil. Je rovněž pravděpodobné, že

žalobce, po mnoha letech mimo Pákistán, bude v případě návratu naprosto odevzdán na milost a nemilost místní situaci, neboť nemá nikoho, na koho by se zde mohl efektivně obrátit.

Žalovaný, jak žalobce zdůraznil, pochybil přinejmenším v kontextu výše uvedených ustanovení správního řádu, čímž došlo k přímému zásahu do hmotněprávního postavení žalobce. V této souvislosti pak došlo k pochybení ve vztahu k posouzení uvedených skutečností z hlediska naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí v kontextu § 15 i §15a zákona o azylu. Dle názoru žalobce pochybil žalovaný dále tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s tvrzeními žalobce o tom, že v případě nutnosti návratu do země původu nebude mít možnost nadále dostatečně pečovat o své zdraví, které doznalo újmy právě při pobytu v České republice. S těmito skutečnostmi se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, ba dokonce je ani nevzal v potaz. K tvrzení žalobce o cílených postupech konkrétních osob, usilujících o jeho vydání do Pákistánu a získání odměny za jeho hlavu, pak správní orgán neuvádí ve svém odůvodnění zhola nic, nebo je považuje za vysvětlené obecným odmítnutím výpovědi žalobce. Přitom je povinností správního orgánu individuálně přezkoumávat všechny aspekty žádosti o udělení mezinárodní ochrany a na podobné případy reagovat. Tento postoj žalobce opírá o zájmy, které žalovaný při svém rozhodování nevzal vůbec v úvahu a v napadeném rozhodnutí se ani nezmnínil, proč tyto zájmy nepovažuje za dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve formě např. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a naopak postupuje dle výše uvedených ustanovení. Tímto se žalovaný jistě dopustil významného pochybení, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Žalobce zdůraznil, že si je vědom toho, že udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není subjektivním právem žadatele a rozhodnutí o jeho udělení je určeno volnou úvahou žalovaného. I toto rozhodnutí, byť ve značně omezeném rozsahu, však podléhá přezkoumání ve správním soudnictví, a to zvláště za situace, kdy k němu dle výše uvedených závěrů ani nedošlo. Žalobce má za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedl, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Pokud žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil a své rozhodnutí ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům přesvědčivě nezdůvodnil, porušil zákon.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby a považuje ji za neopodstatněnou. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Na základě správního řízení dospěl k závěru, že mezinárodní ochranu formou azylu ani doplňkové ochrany nelze žalobci udělit, neboť v posuzovaném případě byly naplněny důvody uvedené v ustanoveních § 15 a § 15a zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného stavu věci shrnul, že v případě žalobce zjištěné skutečnosti vyhodnotil jako opravňující k důvodnému podezření, že se žalobce dopustil před vydáním

napadeného rozhodnutí vážného nepolitického zločinu nebo zvláště krutého činu mimo území ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) a § 15 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, pro které mu nelze azyl udělit. Zároveň správní orgán dospěl k závěru o důvodnosti podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, v důsledku čehož mu nemůže být udělena ani doplňková ochrana. Svůj závěr podpořil podklady, které zařadil do spisu a na něž ve svém rozhodnutí v příslušných souvislostech odkázal. Jedná se o rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Brno-Tuřany, č. j. CPR-13746-11/ČJ-2009-004160-SV ze dne 1. října 2009, usnesení Krajského soudu v Praze sp. zn. Nt 603/2011 ze dne 29. 4. 2011, informaci Policejního prezidia, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, Národní ústředna Interpolu ze dne 31. 5. 2011, č. j. PPR-110615/MPS-2011-NUI Cz-417746/2010-DV, informaci Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 20. června 2011, č. j. 528/2011-MOT-T/15 a zprávu Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní spolupráce, 1. oddělení, č. j. PPR-59360/MPS-2016-OD1-CZ-417746/2010-ON ze dne 23. 3. 2016. Žalobce dostal dne 18. 6. 2016 možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, protokol o tomto úkonu je rovněž součástí spisu. Vzhledem k uvedeným závěrům žalovaný postupoval v souladu s platnou judikaturou, na kterou v napadeném rozhodnutí odkázal (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010 č. j. 4 Azs 60/2007), když uvedl: *„Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“*

Při posouzení podkladových materiálů, které jsou součástí spisu, nebylo možné pominout značné množství rozporů, které žalobce nebyl schopen přijatelným způsobem vysvětlit. Jak jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu, žalovaný se v dostatečné míře zabýval obsahem žalobcových sdělení. Za účelem dostatečně a správně zjištěného stavu věci učinil v kopii součástí spisu mj. i podstatnou část materiálů z předešlého správního řízení o žalobcově první žádosti o mezinárodní ochranu. Obsah jeho výpovědí průběžně analyzoval a porovnával s jeho dalšími tvrzeními, zjištěné rozpory žalobci následně předložil k vysvětlení. O dostatečné míře úsilí vynaloženého za tímto účelem správním orgánem svědčí i 3 provedené pohovory, na jejichž konkrétní obsah žalovaný odkazuje. Žalobcem poskytnutá vysvětlení nevnášejí do prezentovaného azylového příběhu ani vnitřní jednotnost, ani logickou soudržnost. Závěr správního orgánu o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení nemůže být obsahem žalobních námitek zpochybněn, na nelogická tvrzení žalobce správní orgán v rozhodnutí upozornil. Žalovaný reagoval i na obsah materiálů dokládaných žalobcem do spisu a poskytl mu prostor pro vyjádření, co jimi má v úmyslu doložit. Domnívá se, že z obsahu odůvodnění rozhodnutí, kde materiály doložené žalobcem souhrnně zrekapituloval, je dostatečně zřejmé, že žalobce svým postupem na jeho právech nezkrátil.

K obecnému zájmu žalobce vytvářet na zdejšího území intenzivní osobní a náboženské vztahy žalovaný konstatoval, že takový záměr na zdejšího území cizinci mohou legálně realizovat s respektem a v souladu se zde platnou právní úpravou, aniž by za tímto účelem bylo nezbytné žádat o mezinárodní ochranu. Nejedná se ani o skutečnost, která by mohla představovat důvod hodný zvláštního zřetele, na jehož

základě by měl být žalobci udělen humanitární azyl. Na okraj lze spisem doložit, že ostatně i v otázce svého vyznání žalobce předesťel velmi různorodá sdělení, kdy nejprve uvedl, že věří v Ježíše Krista a hodlá být katolíkem, aby následně svá tvrzení popřel jako prohlášení v rozčilení, která nemyslel vážně a ke svému vyznání uvedl, že je muslim (viz str. 236 ve spise), a následně opět zaslal správnímu orgánu dopis týkající se změny jeho vyznání (str. 286 a násl. ve spise). Ani v této otázce tedy nelze vysledovat konstantnost žalobcovy výpovědi, která by jí dodala na přesvědčivosti, což dokládá důvodnost závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí stran nevěrohodnosti.

Ve vztahu k péči o vlastní žalobcovo zdraví žalovaný podotkl, že se otázkou zdravotního stavu žalobce zabýval, což je patrné jak z napadeného správního rozhodnutí, tak z obsahu spisu. V žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 4. 2011 sám žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Správní orgán se zabýval i podnětem žalobce ze dne 8. 4. 2011 a dne 28. 4. 2011 se obrátil na pracoviště Zdravotnického zařízení ZZC Bělá Jezová s žádostí o vyjádření lékaře. Z následného sdělení **MUDr. R.** (str. 51 ve spise) vyplývá, že žalobcovy potíže nejsou akutního rázu a může je řešit i v Pákistánu. Lékařka současně konstatovala, že ze zdravotního hlediska je žalobce návratu schopen. Uvedená žalobní námitka je tedy neopodstatněná, navíc ani dle platné judikatury nepředstavuje nižší úroveň poskytované zdravotní péče v zemi původu bez dalšího důvod k udělení azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005 č. j. 3 Azs 226/2005 - 68 nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 AZS 30/2007 – 69). Rovněž judikatura týkající se důvodů k udělení doplňkové ochrany (např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89) o důvodnosti žalobcovy argumentace nesvědčí.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, neboť měl za to, že existuje důvodné podezření, že došlo ke spáchání zvláště nebezpečných trestných činů. S tím však žalobce nesouhlasí a zdůrazňuje, že jejich existence není dána, neboť nebylo nikdy prokázáno, že by se žalobce takových činů dopustil. Dokonce ani neexistuje podezření z jejich spáchání. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2011 a o jeho vydání nebylo ze strany Pákistánu nikdy požádáno. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že v ČR pobývá od roku 2009 a tehdy soud nařídil Ministerstvu vnitra, aby mu udělilo status uprchlíka. To však dle názoru žalobce neuposlechlo. Žalobce si tedy kladl otázku, zda byl tento rozsudek špatný, či zda je obvyklé, že v ČR se správní orgány neřídí rozsudky soudu. Vyslovil přesvědčení, že se ministerstvo mělo podřídit. Na dotaz soudu, zda dokáže vzpomínané rozhodnutí soudu identifikovat, nedokázal odpovědět. Zástupce žalobce k tomu upřesnil, že dle jeho názoru má žalobce na mysli rozsudek o jeho propuštění z vazby. Žalobce dále uvedl, že se trestných činů, z nichž byl v Pákistánu obviněn, nikdy nedopustil. Žádal, aby tuto skutečnost soud ověřil a prohlásil, že je připraven se soudem spolupracovat. Dále uvedl, že měl v Pákistánu dům, ten však obsadili a jeho dítě z něho vyhnali. Dále zdůraznil, že byl obviněn z terorismu, toto obvinění se však nezakládá na pravdě. Pověřená pracovnice žalovaného k výpovědi žalobce uvedla, že dne 13. 8. 2010 bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to po vrácení věci k novému řízení krajským soudem v Praze. K zastavení došlo z důvodu, že žalobce nedovoleně opustil pobytové středisko, a neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze správního řízení krajský soud zjistil, že dne 4. 4. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Pákistánu, pandžábské národnosti a je vdovec. Není členem žádné politické strany, ani jiné organizace a nikdy nebyl. Svou vlast opustil dne 3. 9. 2009 z důvodů, které uvedl ve svém minulé žádosti, a sice že jeho rodina měla problémy s islamisty a on měl strach o život. Z Pákistánu odletěl do Karachi a poté do Moskvy, kde pobýval asi měsíc. Poté pokračoval opět letecky až do České republiky. Dále uvedl, že od července do září 2010 pobýval ve Španělsku, kam byl proti své vůli unesen. Byl dopraven na policejní stanici, kde byl zatčen po dobu 42 dnů. Po propuštění odjel do Francie, kde byl 3 dny. Od září do prosince 2010 pobýval v Itálii, odkud se chtěl vrátit do České republiky, ale v SRN byl zadržen, proto tam požádal o azyl. V Německu žil do března 2011, kdy byl vrácen do České republiky. Důvody podání současné žádosti o mezinárodní ochranu jsou dle vyjádření žalobce totožné s těmi, které uvedl v žádosti minulé. Nově konstatoval, že v lednu 2011 mu příbuzní v Pákistánu telefonovali a poté i zaslali poštou dvě oznámení o tom, že byl obviněn ze zabití a zranění člověka. Konkrétně byl obviněn dvěma lidmi, a to policistou a členem parlamentu. Tito lidé by dle jeho názoru zosnovali po jeho návratu do vlasti jeho zavraždění. Rovněž se dověděl, že na jeho osobu byla vypsána odměna, což doložil výstřížkem z novin. Dále uvedl, že za svého pobytu v cizině nenavázal spojení se svým zastupitelským úřadem. V Pákistánu byl v roce 1984 odsouzen na jeden měsíc vězení z důvodu rvačky v rodině. Dále žalobce prohlásil, že jeho zdravotní stav je dobrý.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 27. 4. 2011, a doplňující pohovory poté k datu 11. 10. 2011, 7. 5. 2013 a 12. 3. 2014. Na podporu svých tvrzení předkládal žalobce správnímu orgánu písemné materiály v jazyce urdu. Po zajištění jejich překladu do českého jazyka bylo tímto orgánem zjištěno, že se jednalo o novinové články, dvě vyšetřovací zprávy ohledně zločinu sepsané na policejních stanicích a osobní dopisy žalobce. Dále se jednalo o dopis psaný v anglickém jazyce, k jehož obsahu žalovaný po zajištění překladu konstatoval, že je naprosto nesrozumitelný a nelze z něho zjistit, čeho se jím vlastně žalobce domáhá. Dále žalobce předložil opět v jazyce urdu dokument, v němž bylo opětovně konstatováno, že se žádného trestného činu, pro který by mohl být v České republice vězněn, nedopustil. V dalším dopise pak konstatoval, že jsou všechna jeho obvinění proti jeho osobě nepravdivá a falešná, že jej chtějí v Pákistánu zabít, a proto žádá zdejší ministerstvo o pomoc. Dále správní orgán obdržel od žalobce větším množstvím písemných a obrazových materiálů v anglickém jazyce a též i v jazyce urdu. Jednalo se o dopis advokáta, ve kterém se uvádělo, že **N.B.**, manželka **M. A.**, jej pověřila zabývat se případem ze dne 30. 4. 2011 sepsaným na policejní stanici v Sadaru, podle které byli její synové brutálně zavražděni. Dalším materiálem je zápis zastupujícího soudce civilního soudu ve věci **N. B.** versus policista okresní policie a jiní. Přítomná navrhovatelka a její právní zástupce uvedli, že obviněný vystavila navrhovatelku a její dcery fyzickému nátlaku a spáchal vraždu šesti osob, což bylo oznámeno policejnímu úředníkovi, který na požadavek navrhovatelky nereagoval a je s pachatelem spolčen. Policejnímu úředníkovi na

policejní stanici bylo nařízeno navrhovatelku vyslechnout. Dále žalovaný obdržel od žalobce dopis s žádostí o provedení pohovoru z důvodu, že přešel na Ježíšovo náboženství (křesťanství) a doufá, že Česká republika jej přijme do svého náboženství.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že správní orgán si obstaral podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce, které prokazují důvodné podezření, že žalobcem se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu a trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech. Jedná se o tyto doklady:

- 1) Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, sp. zn. Nt 603/2011, kterým byl žalobce vzat do předběžné vazby podle § 410 trestního řádu z důvodu uvedeného v § 396 odst. 1 trestního řádu na návrh krajského státního zastupitelství, neboť byl dán důvod uvedený v ust. § 67 písm. a) trestního řádu. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že na žalobce byl vydán soudem v Sheikhuře dne 15. 2. 2010 mezinárodní zatykač, podle kterého má být žalobce trestně stíhán za to, že se měl zapojit do 33 případů závažných zločinů, především terorismu, loupežného přepadení, krádeže a znásilnění. Na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu byl žalobce dne 27. 4. 2011 zadržen a téhož dne byl orgány PČR, odboru terorismu a extrémismu Praha vyslechnut a dne 28. 4. 2011 podal krajský státní zástupce v Praze návrh na vzetí žalobce do předběžné vazby. Při výslechu vedeném předsedkyní senátu v rámci rozhodování o návrhu státního zástupce žalobce uvedl, že veškerá obvinění proti němu jsou nepravdivá a založená na pokyn Talibanu. Před odcestováním z Pákistánu o svém trestním stíhání nevěděl a důvodem opuštění vlasti byla obava o život, neboť byla zabita jeho manželka a chtěli zabít i jeho syna. Dále uvedl, že v Pobytovém zařízení v Kostelci nad Orlicí opustil nedobrovolně, byl unesen do Španělska, kde byl zadržen policií, neboť se zjistilo, že byl na jeho osobu vydán mezinárodní zatýkací rozkaz. Byl umístěn ve vazbě, přičemž po 40 dnech byl propuštěn, neboť Pákistán nedodal požadované doklady. Po návratu do České republiky žádal policii o prošetření okolností svého únosu. S vydáním do Pákistánu nesouhlasí, práva na uplatnění zásady speciality ve smyslu § 406 odst. 1 trestního řádu se nevzdává. Po zhodnocení všech uvedených skutečností dospěla předsedkyně senátu k závěru, že návrh na předběžnou vazbu je opodstatněný a zdůraznila, že zadržený přicestoval do České republiky s padělaným razítkem a vízem Francouzské republiky, proto mu bylo dne 1. 10. 2009 pravomocným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let. Přestože žalobce v mezidobí požádal dne 6. 10. 2009 o poskytnutí mezinárodní ochrany a pro účely tohoto řízení byl umístěn do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, toto dne 28. 7. 2010 svévolně opustil, jakož i území České republiky. Od té doby se žalobce bez cestovního dokladu a víza nebo platného oprávnění k pobytu pohyboval po různých státech Evropy, přičemž dne 17. 3. 2011 byl transferován ze Spolkové republiky Německo do České republiky. Ještě téhož

dne vydala PČR rozhodnutí o vyhoštění žalobce. V usnesení soudu se rovněž konstatuje, že ne všechna tvrzení žalobce o důvodech jeho opuštění Pákistánu, jakož i o důvodech jeho opuštění Pobytového zařízení v Kostelci nad Orlicí, působí zcela věrohodně, a to za situace, kdy si je zadržený dobře vědom toho, že je v Pákistánu trestně stíhán pro výše jmenované velmi závažné zločiny a hrozí reálná obava, že se bude trestnímu stíhání vyhýbat, a to nejen změnou pobytu na území České republiky, ale i možnou změnou pobytu mimo území ČR.

- 2) Informace Policejního prezidia, úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, národní ústředny Interpolu ze dne 31. 5. 2011, ve kterém se uvádí, že na žalobce vydal dne 15. 4. 2010 soud v Sheikhuře mezinárodní zatýkácí rozkaz číslo 3 za trestné činy – vražda, terorismus, loupežné přepadení, znásilnění. Pákistánskou stranou bylo sděleno, že obviněný je velmi nebezpečný zločinec, je zapojen do 33 případů závažných zločinů, především terorismu, vraždy, loupežného přepadení, krádeže a znásilnění. Žalobce měl z Pákistánu odcestovat na falešné doklady, na jejich základě požádal o azyl a prohlašuje se za oběť.
- 3) Dopis Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 20. 6. 2011, ve kterém se uvádí, že žalobce byl zadržen v České republice dne 27. 4. 2011 a usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, sp. zn. Nt 603/2011 byl vzat do předběžné vazby. Podle červeného oběžníku Interpolu na jeho osobu byl v Pákistánu vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz, mimo jiné pro podezření se zapojení do 33 případů závažných zločinů, především sexuálních zločinů, terorismu, loupežných přepadení a krádeží. Pákistánská strana byla dle dopisu Ministerstva spravedlnosti o zadržení žalobce a požadavcích trestního řádu České republiky na obsah, formu a termín doručení extradiční žádosti a dalších materiálů informována a vyzvána diplomatickou cestou k jejich zaslání ve lhůtě 40 dnů od zadržení, tedy do 5. června 2011. Vzhledem k tomu, že Pákistán nezaslal do zmíněné lhůty extradiční žádost ani další materiály s podrobnostmi ohledně popisu trestných činů, musel být žalobce dne 6. 6. 2011 z předběžné vazby propuštěn dle § 396 odst. 3 trestního řádu. O propuštění bylo informováno velvyslanectvím Pákistánu v Praze.
- 4) Zpráva policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní spolupráci, první oddělení ze dne 23. 3. 2016, k níž se potvrzuje, že žalobce je stále v pátrání na základě mezinárodního zatýkácího rozkazu vyhlášeného pákistánskými orgány. Dále se ve zmíněné zprávě uvádí, že žalobce je velmi nebezpečným zločincem, je zapojen do 33 případů závažných zločinů, především terorismu, vraždy, loupežného přepadení, krádeže a znásilnění. Do Evropy odcestoval na falešné doklady, na základě kterých požádal o azyl a prohlašuje se za oběť.

Dále krajský soud ze správního spisu zjistil, že je současná žádost o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce již druhá v pořadí. Poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 5. 10. 2009. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2009 byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť neuváděl skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Konkrétně se obával pomsty členů zneprátené rodiny, tedy soukromých osob, ovšem zároveň tvrdil, že od roku 2009 již neměl žádné problémy a pak i pákistánská bezpečnost v jeho prospěch rázně zasáhla, když došlo k vyšetřování, a dokonce i odsouzení a uvěznění některých osob, kterých se žalobce obával. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 7. 1. 2010 zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Následně potom rozhodnutím správního orgánu ze dne 13. 8. 2010 bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť žalobce prokazatelně opustil území České republiky, když byl dne 3. 10. 2010 zadržen ve Španělsku.

Z průběhu správního řízení je dále zřejmé, že žalovaný při posuzování oprávněnosti žádosti žalobce vycházel ze všech podkladů a informací shora vzpomínaných. Krajský soud ověřil, že veškeré uvedené informace jsou součástí správního spisu. Je rovněž zřejmé, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu poskytl žalovaný dne 16. 8. 2016 žalobci možnost seznámit se s těmito podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, eventuálně navrhnout další podklady. Žalobce této možnosti využil, avšak žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu již nenavrhoval. Neuvedl rovněž žádné nové skutečnosti nebo informace, které by byly pro řízení o udělení mezinárodní ochrany relevantní.

Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byly nalezeny natolik závažné skutečnosti, že mezinárodní ochrana je u něj absolutně vyloučena a je zcela nezbytné aplikovat na jeho případ ve vztahu k oběma typům mezinárodní ochrany tzv. vylučovací klauzule. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Další postup pak naznačuje judikatura Nejvyššího správního soudu obsažená například v jeho usnesení ze dne 7. 10. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 – 119, v níž je uvedeno, že *„rozhodne-li správní orgán o udělení azylu z některého důvodu uvedeného v § 15 zákona o azylu, není třeba se již v rozhodnutí zabývat důvody podle § 12 zákona o azylu, pokud nemají vztah § 15 této právní úpravy.“*

Z průběhu správního řízení je rovněž patrné, že správní orgán dal žalobci možnost vyjádřit se ke shora vzpomínaným materiálům svědčícím o jeho trestné činnosti. Argumenty žalobce, že všechna obvinění považuje za falešná, však nelze považovat za věrohodné a krajský soud se plně přiklání k názoru žalovaného, že shora vzpomínané důkazy (označené body 1 – 4) svědčí ve prospěch závěru, že se žalobce dopustil závažných trestných činů. Za této situace se na žalobce nemůže vztahovat Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ani Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU a ani kvalifikační směrnice.

Důkazy nashromážděné žalovaným v průběhu správního řízení pak naopak svědčí o tom, že jsou důvodem pro vyloučení udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu.

Dle § 15 této právní úpravy nelze udělit azyl, pokud existuje důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech nebo se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu nebo se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů. Dle odstavce 2 daného ust. § 15 zákona o azylu se tato ustanovení vztahují obdobně i na cizince, který podněcuje ke spáchání činů uvedených v odst. 1 nebo se na jejich spáchání účastní.

Dle ust. § 15a odst. 1 písm. a) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech. Dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podá žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Dle ust. § 15a odst. 1 písm. c) dané právní úpravy nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů. Rovněž tak dle ust. § 15a odst. 1 písm. d) této právní úpravy nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí důsledně zvažoval, zda daná ustanovení aplikoval správní orgán na projednávanou věc zákonně a dospěl k závěru, že žalobce důvod vylučující udělení mezinárodní ochrany svým jednáním naplnil. Jak již bylo shora konstatováno, na žalobce byl vydán dne 15. 4. 2010 soudem v Sheikhuře mezinárodní zatýkácí rozkaz, dle něhož má být žalobce trestně stíhán za to, že se měl zapojit do 33 případů závažných zločinů, především terorismu, loupežného přepadení, krádeže a znásilnění. Pákistánskou stranou bylo navíc sděleno, že obviněný je velmi nebezpečný zločinec, který odcestoval z Pákistánu na falešné doklady, na jejich základě požádal o azyl a prohlašuje se za oběť. Tato skutečnost byla prokázána jak informací Policejního prezidia ze dne 31. 5. 2011, tak i usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, na základě kterého byl žalobce vzat do předběžné vazby dle ust. § 410 trestního řádu z důvodů uvedeného v § 396 odst. 1 trestního řádu na návrh krajského státního zastupitelství. Trvání a platnost mezinárodního zatýkácího rozkazu správnímu orgánu naposledy potvrdila zpráva Policejního prezidia České republiky, odbor mezinárodní spolupráce ze dne 23. 3. 2016, ve kterém se potvrzuje, že žalobce je stále v pátrání na základě mezinárodního zatýkácího rozkazu vyhlášeného pákistánskými orgány. Lze tedy považovat za nepochybné a jednoznačně prokázané, že žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání zvláště závažných zločinů, pro které byl vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz na jeho osobu. Žalovaný tedy naprosto v souladu se zákonem aplikoval na daný případ ust. § 15 a ust. § 15 a zákona o azylu a žalobce vyloučil z okruhu osob, kterým může jít na území České republiky mezinárodní ochrana udělena.

Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť není rodinným

příslušníkem azylanta. V průběhu správního řízení nezjistil žalovaný ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. říjen 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.